

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové, soudce Ivo Pospíšila a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobkyně: **N. H.**, zastoupené Mgr. Martou Jančatovou, advokátkou se sídlem Nádražní 27, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2023, č. j. MSK 157471/2022, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 9. 2024, č. j. 18 A 11/2023 - 60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Magistrát města Ostravy (dále též jen „správní I. prvního stupně“) vydal dne 4. 11. 2022 rozhodnutí č. j. SMO/746438/22/DSČ/Kluz, kterým uznal žalobkyni vinnou z přestupku dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), spočívajícího v držení telefonního přístroje v ruce za jízdy, a za to jí uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl. Potvrdil tak závěr správního orgánu I. stupně, že ze svědeckých výpovědí policistů, v kombinaci s dalšími důkazy ve spise, bylo prokázáno, že žalobkyně manipulovala telefonním zařízením, ačkoliv to zákon během jízdy zakazuje. Ani žalobkyní předložený důkaz – videozáznam z palubní kamery jejího vozidla nebyl s to zjištěný skutkový stav zpochybnit. Kamerový záznam sice

zachycuje skutečnost, že žalobkyně telefonovala přes hlasitý odposlech, to však nijak nevyvrací tvrzení policistů, že držela mobilní telefon.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud jako nedůvodnou zamítl. Nepřisvědčil tak námitce mířící proti náležitému prokázání skutkového stavu. Podle soudu bylo dostatečné, pokud správní orgány vycházely především z výpovědí zasahujících policistů (byť bylo politováníhodné, že z důvodu poruchy kamerového systému ve služebním vozidle policejní hlídky nebyl pořízen kamerový záznam situace), které byly dostatečně věrohodné, neobsahující zásadní rozpory.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Podle stěžovatelky existují ve svědeckých výpovědích policistů, na nichž jsou správní rozhodnutí založena, značné rozpory. Konkrétně nebylo jasné, jakým způsobem měla stěžovatelka s mobilem manipulovat, zda jej měla v pravé ruce u ucha, nebo ho držela v pravé ruce a manipulovala s ním, případně si jej předávala z jedné strany na druhou. Policistka P. navíc nevěděla, jaký měl telefon barvu, ačkoliv jej následně při kontrole vozidla stěžovatelky viděla i zblízka. Věrohodnost zasahujícího policisty R. zpochybnila stěžovatelka tím, že nebyl po celou dobu přítomen projednávání přestupku.

[5] Další námitka spočívá v tom, že se soud nevypořádal s důkazy navrženými stěžovatelkou a s tvrzenými rozpory ve skutkových zjištěních. Zejména jde o důkaz prokazující skutečnost, že stěžovatelka po nástupu do vozidla zapojila mobilní telefon prostřednictvím USB kabelu o délce 20 cm do automobilu (a nemohla tedy s připojeným telefonem manipulovat) a zahájila hovor prostřednictvím handsfree zařízení. Soud se měl blíže zabývat nahrávkou policejní kontroly pořízenou z palubní kamery ve vozidle stěžovatelky, z níž je rovněž zjevné, že svědkyně - policistka P. - nebyla po dobu několika minut po zahájení kontroly schopna popsat, co přesně viděla. Stěžovatelka rovněž zdůraznila, že měla při jízdě na hlavě čelenku podobné barvy, jakou má její telefon, a je možné, že si odhrnovala vlasy z tváře a tento pohyb mohl policisty zmást. Policisté navíc nemohli po dobu, kdy její jízdu pozorovali (tj. asi po dobu 2 sekund), bezpečně rozeznat, zda stěžovatelka skutečně držela v ruce telefon. Jakýkoliv rozpor v provedených důkazech je nutno hodnotit v souladu se zásadou *in dubio pro reo*.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu, a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost **je přípustná**. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. V souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto

pokračování

nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního NSS podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb., v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná.

[8] O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. Zároveň však platí, že Nejvyšší správní soud není v rámci hodnocení přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. V rámci posouzení přijatelnosti také z povahy věci není místo pro plnohodnotný věcný přezkum napadeného rozhodnutí, tudíž se v uvedené souvislosti Nejvyšší správní soud omezuje na případy *zjevných* pochybení krajského soudu.

[9] Ve věci stěžovatelky se o žádnou z uvedených situací nejedná. Kasační stížnost je proto **nepřijatelná**.

[10] Pokud jde o obecně formulovanou námitku nepřezkoumatelnosti, Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti, jak je stanovuje setrvalá judikatura (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, či ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58).

[11] Dále soud odkazuje na judikaturu týkající se zjišťování skutkového stavu. Podle ní postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, č. 3014/2014 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2019, č. j. 7 As 470/2018 - 35). Pokud má správní orgán za to, že byl skutkový stav dostatečně zjištěn, nemusí již další dokazování provádět (viz např. rozsudek ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48). Z uvedených požadavků krajský soud nevybočil.

[12] V souvislosti s námitkou nedostatečného prokázání spáchání přestupku Nejvyšší správní uvádí, že ve své rozhodovací praxi opakovaně vyslovil, že držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle patří mezi tzv. obtížně zachytitelné přestupky, tedy mezi taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat obtížněji, a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla, ačkoliv jsou pozorovatelná pouhým okem. U těchto obtížně zachytitelných přestupků třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 - 86), a tedy i na věrohodnost svědecké výpovědi policistů. Z judikatury přitom vyplývá, že policistu lze obecně považovat za věrohodného a nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného (více viz např. rozsudky NSS ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 124/2015 - 46, či ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 176/2016 - 41). Věrohodnost policistů mohou mimo jiné snižovat

především důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného nebo o narušení jejich nestrannosti způsobené například způsobem jejich hodnocení a odměňování (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63). U obtížně pozorovatelných přestupků je rovněž nutné rovněž zhodnotit, zda měli strážníci či policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku. Zároveň soud připomíná, že výpovědi zasahujících policistů, spolu s oznámením o přestupku a úředním záznamem (tedy důkazy pocházející pouze z jednoho zdroje, tj. od zasahujících policistů) mohou být pro prokázání přestupku dostatečné, neexistují-li v nich výraznější rozpory (srov. rozsudky ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47, či ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 As 69/2018 - 37).

[13] Krajský soud posoudil případ stěžovatelky v souladu s uvedenou judikaturou a nedopustil se žádných významných pochybení, která by odůvodňovala přijatelnost kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, či ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly. Soud mu tedy náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu